

han egentlig ikke ansaa „Slesvig“ for et heldigt Transportstib i Krigstid. Jeg skal ikke benegte, at det muligvis i Krigstider kan have sine Mangler som saadant, men det var ogsaa navnlig til den aarlige Transport i Fredstid, at jeg ønskede dets Omdannelse som en rent økonomisk Foranstaltning, idet det er overordentligt dyrt at leie private Dampstibe til at udføre den Slags Transport. — Hermed skal jeg slutte.

Ordføreren (Holstein-Vedreborg):

Jeg veed ikke, hvorlænge denne Taldebat mellem det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og den høitærede Minister skal fortsættes. Jeg har ikke ifinde at gribe ind deri, og naar jeg nu beder om Ordet, er det kun for at bidrage Mit til, at jeg ikke selv skal være Skyld i, at Debatten bliver længere end høist nødvendig, da jeg antager, det er Thingets Ønske, at vi kunne slutte idag — ialtsald maa jeg slutte saaledes af den Tilstand af Udoandring, hvorunder Thinget befunder sig, og som jeg finder naturlig og ikke i fjerneste Maade beklager mig over efter den Karakter, Debatten efterhaanden har faaet. Jeg skal da i Anledning af de Udtalelser, der ere reglede mellem den høitærede Minister og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, gjøre opmærksom paa, at forsaavidt det ærede Medlem gennem de store Talberegninger, som han har søgt at opstille, har villet fastslaa eller ønsket at fastslaa, at den af os ifjor i Forbindelse med Ministeren gennemførte Lov skulde medføre disse betydelig større Udgifter i Fremtiden — jeg taler om fremtidige Udgifter — i Modsetning til det Lovforslag, det ærede Medlem selv var gaaet ind paa og havde arbejdet paa at fremme, da er dette naturligvis ligesom ved Hærloven — jeg veed ikke, om jeg tør kalde det en Misforstaelse, men en meget mærkvaerdig, høist forbausende Fremstilling. Thi det gjaelder jo om alle disse store Udgifter, som det ærede Medlem saaledes stillede op som Perspektiv for Fremtiden, at de alle vare faldne det Lovforslag til Last, som det ærede Medlem selv gav sin Stemme og foreslog Thinget at stemme for. Alle disse betydelige og almindelige, svævende Udviklinger af Sværnet for Fremtiden, som det ærede Medlem talte om, alle disse paa fremtidige Budgetter opførte Udsigtsudgifter, ville allesammen være blevene en Følge ogsaa af det ærede Medlems Forslag, med Undtagelse af en eneste Udgift af temmelig ubetydelig Karakter, nemlig de 15,000 Kr., der ere en Følge af den forøgede Udrustning og Oplægning, som den forøgede aarlige Svelfesudrustning medfører. Disse 15,000 Kr. vilde det ærede Medlem — eller kunde det ærede Medlem ialtsald efter Lovforslaget med hans Redaktion være bleven fri for, idet det stod hen til Finansudvalget eller den bevilgende Myndighed at give paa dette Punkt, hvad de kunde blive enige med Ministeren om; det var jo

muligt, at man kunde være kommen til det samme Beløb, men det kunde ogsaa være, at man ikke var kommen til det samme Beløb, og saa vilde det ærede Medlem være sluppen for det lille Beløb af 15,000 Kr. Men hvad hele Resten angaar, da ville alle Udgifterne falde det ærede Medlems eller hans Udvalgsmindretals Forslag til Byrde ligesaa vel som den Lov, der blev vedtaget. Den virkelige Forskjel paa de to Lovforslag er den, der er udtrykt i Tallet 200,000 Kr., hvad ogsaa ifjor blev fremhævet i Debatten her i Salen og udtalt i Betænkningen. Det er den virkelige Forskjel. Det har det ærede Medlem slet ikke set sig istand til at rykke ved. Overhovedet er det, hvor Debatten dreier sig om virkelige Tal, ligesaa vel her som ved Hærloven lykkes det ærede Medlem at fremsføre noget Nyt, og derfor har det ærede Medlem ogsaa søgt sin Trøst i Fremtiden. Men denne Fremtid er ham ligesaa ugunstig som os. Nu kan man spørge: Hvorfor fremhæver man altid Fremtiden? Nogle ville maaske sige, at det er Meningen derigjennem at give det Udseende af at være noget Andet, end det virkelig er, give det Udseende af, at denne Lov havde medført disse mulige store Udgifter, og at dette ikke vilde have været Tilfældet, hvis vi havde vedtaget den Lov, som det ærede Medlem selv stillede Forslag om ifjor. Jeg tror det ikke, thi det vilde være en saa urimelig og uansættelig politisk Fremgangsmaade, at jeg ikke tiltror noget af de ærede Medlemmer at ville gaa den Vej. Jeg vilde anse det for en saa skandaløs Maade at agitere til Valg paa, saaledes ligefrem at give usandskædige Fremstillinger som Blaar i Dinene paa Valgerne. Det vil jeg se, før jeg tror det. Hvis jeg engang skulde faae det at se, tilstaar jeg, at det vil gjøre mig ondt at se, at der er saa megen politisk Demoralisation her i Landet, at noget Saadant kan tænkes; men saalænge jeg ikke ser det, værger jeg mig imod at tro paa Muligheden deraf. Hvorfor er da det ærede Medlem saa ivrig i at fremstille disse store Fremtidstal, som han dog ikke er istand til at motivere uden ved ganske almindelige Udtalelser? Jeg kan kun tænke mig een Grund, og det er, at den Politisk, som det ærede Medlem har fulgt, trænger til saadanne store Tal. Det ærede Medlem har haat den Politisk i de senere Aar, at naar et Valg stod for Døren — og dette er nu tilfældigvis faldet saaledes, at det er kommet for Valgene — saa har det ærede Medlem været kritisk overfor Regjeringen, har staaet stærkt paa Regjernes Standpunkt, har været gennemgaaende kritisk og karrig overfor alle Udgifter til Militærvæsenet og gjort Indtryk af at være en Mand, som det vilde være slemt for Regjeringen at faae at gjøre med ved militære Bevillinger. Men naar Valgene ere overstaaede, saa er det ærede Medlem kommet paa et andet Standpunkt, saa har han været meget villig til at give Re-